

25 Σεπτεμβρίου 2013

Σαρκοποίηση του πνεύματος ή πνευματικοποίηση της σάρκας

/ Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

ΤΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ Α .

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΓΓΑΜΟΣ ΒΙΟΣ

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΜΟ

Σαρκοποίηση του πνεύματος η πνευματικοποίηση της σάρκας.

Όσο τα χρόνια περνούν και έρχεται το γήρας, ο άνθρωπος μεταβάλλεται· είτε προς το καλλίτερο, είτε προς το χειρότερο. Αν είναι μοναχός η έγγαμος που ζει κατά Θεόν, προχωρεί πνευματικά και αγιάζεται. Αν δεν ζει κατά Θεόν και κατά Πνεύμα, εγκλωβίζεται όλο και περισσότερο στα δεσμά των παθών και του διαβόλου.

Οι Άγιοι Πατέρες λένε ότι με την πάροδο του χρόνου ένα από τα δύο γίνεται στον άνθρωπο: η σαρκοποιείται το πνεύμα η πνευματικοποιείται η σάρκα· στασιμότητα δεν μπορεί να υπάρξει. Αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια. Όταν ο άνθρωπος σταματάει να αγωνίζεται πνευματικά, δεν μένει εκεί που έχει φτάσει με την, μέχρι τότε, πνευματική του προσπάθεια, αλλά χάνει συνεχώς έδαφος. Γίνεται όλο και περισσότερο σαρκικός.

Αντιθέτως, ο σαρκικός άνθρωπος, όταν μετανοήσει, αρχίζει να γίνεται πνευματικός άνθρωπος.

Όσο συνεχίζει να αγωνίζεται, τόσο εξαγιάζεται και γίνεται πιο πνευματικός άνθρωπος. Ο καλός γίνεται καλλίτερος και ο κακός γίνεται χειρότερος, π.χ. ο τσιγκούνης γίνεται ακόμη πιο τσιγκούνης και φιλάργυρος, ο φιλεύσπλαχνος, γίνεται ακόμα πιο φιλεύσπλαχνος κ.ο.κ.

Αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει ποτέ να σταματά ο πνευματικός αγώνας. Καθημερινά, ο Χριστιανός που θέλει να σωθεί, θα πρέπει να τηρεί τον κανόνα που έχει λάβει από τον Πνευματικό του Πατέρα και να ζει την ορθόδοξη εκκλησιαστικοποιημένη ζωή, δηλαδή να ζει ασκητικά-νηπτικά-ησυχαστικά και να μετέχει συχνά (με την ευλογία του Πνευματικού του πατρός) των Αχράντων Μυστηρίων. Έτσι αποφεύγει την περαιτέρω σαρκοποίησή του και προάγει την πνευματικοποίησή του. Σταδιακά ανοικεί η Θεία Χάρη όλο και περισσότερο μέσα του, στο μέτρο που καθαρίζεται και αγωνίζεται πνευματικά. Η ύπαρξή του φωτίζεται, ο ίδιος ζει την χαρά του Αγίου Πνεύματος και ολοκληρώνεται ως πρόσωπο.

Η ουσία της ορθοδόξου πνευματικότητας, που ακραιφνώς διασώζεται στον μοναχισμό, έγκειται ακριβώς στο γεγονός ότι είναι η θεραπευτική του ανθρώπινου προσώπου¹⁴⁸.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία θεραπεύει την ασθένεια της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ο άνθρωπος, από άτομο εγωκεντρικό που είναι όταν γεννιέται, γίνεται πρόσωπο. Αποκτά την ανιδιοτελή αγάπη προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπο. Ενώ πρώτα

είχε ως κέντρο τον εαυτό του, τώρα έχει ως κέντρο τον Χριστό¹⁴⁹. Ανάγκη λοιπόν συνεχούς Πνευματικού αγώνος από όλους μοναχούς και λαϊκούς, εγγάμους και αγάμους διότι κάθε στιγμή, ανάλογα με το πως την αξιοποιούμε, συμβάλλει στην σαρκοποίηση του πνεύματος και απώλεια η στην πνευματικοποίηση της σάρκας και την αιώνιο σωτηρία.

Απόσπασμα από το βιβλίο:«Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

148 Πρβλ. Πρωτοπρ. Ιωάννου Σ. Ρωμανίδου (†), Καθηγητού Πανεπιστημίου, *Δογματική και συμβολική θεολογία της Ορθόδοξου καθολικής Εκκλησίας*, Τόμος Α , 4η έκδοση, Εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2009, σελ.16-19.

149Ο.π. σελ. 12.

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=15262>